

retten til i det hele taget at udøve advokatvirksomhed. Frakendelsen kan ske i et tidsrum fra 6 måneder til 5 år eller indtil videre. Advokatudvalget foreslår i betænkningen side 82, at frakendelsen skulle kunne ske for en periode på 3 måneder. Justitsministeriet finder imidlertid, at det næppe vil være af praktisk betydning at kunne frakende for et så begrænset tidsrum, og mindsteperioden er derfor fastsat til 6 måneder.

Efter bestemmelsen kan frakendelsen i øvrigt udstrækkes til et tidsrum på 5 år eller gælde indtil videre, således som det gælder efter den tilsvarende lovgivning for statsautoriserede revisorer og landinspektører.

Ifølge bestemmelsen i *stk. 5* kan nævnet offentliggøre sine afgørelser.

Ifølge det nuværende advokatnævns praksis bekendtgøres alle nævnskendelser, hvorefter advokater suspenderes, med en kort meddelelse i Statstidende med angivelse af advokatens navn og adresse samt suspensionens varighed. En sådan meddelelse i Statstidende medfører normalt omtale i de lokale aviser. Samtidig gengives sådanne kendelser i fuld ordlyd i tidsskriftet »Advokaten«, der i øvrigt indeholder et bredt udvalg af anonymiserede kredsbestyrelses- og advokatnævnskendelser af mere almindelig interesse. Herudover har advokatnævnet i de senere år i enkelte tilfælde bekendtgjort afgørelser vedrørende navngivne advokater, der er pålagt større bøder for gentagne tilsidesættelser af deres pligter.

Justitsministeriet er enig i, at det bortset fra tilfælde af frakendelse, som offentligheden altid bør informeres om, må afgøres ud fra en konkret vurdering, om en afgørelse bør bekendtgøres med angivelse af navnet på den pågældende advokat. Det er imidlertid af væsentlig betydning, at offentligheden i videst muligt omfang får mulighed for at blive bekendt med tilfælde, hvor advokatnævnet har konstateret, at en advokat i grovere tilfælde klart har tilsidesat de særlige pligter, der påhviler en advokat. Advokatnævnet bør derfor normalt offentliggøre afgørelser vedrørende sådanne forhold.

Til § 147 d.

På baggrund af advokatudvalgets lovudkast har justitsministeriet overvejet, hvorvidt der burde tillægges advokatrådet som tilsynsmyndighed og eventuelt andre klagere en egentlig ret til at indbringe advokatnævnets afgørelser i disciplinærsager for domstolene.

Justitsministeriet finder imidlertid, at den foreslåede sammensætning af advokatnævnet må give den fornødne sikkerhed for, at klagesagerne bliver behandlet og afgjort på en fuld betryggende måde, således at der ud fra sædvanlige retssikkerhedshensyn alene bør gives den berørte advokat adgang til at få afgørelsen prøvet ved de almindelige domstole.

Ifølge bestemmelsen i § 147 d kan den advokat, der er blevet pålagt en disciplinær sanktion, indbringe spørgsmålet for landsretten i den borgerlige retsplejes former.

For så vidt angår de sanktioner i form af advarsel, irettesættelse og bøde samt fratagelse af en sag, der er nævnt i § 147 c, stk. 1 og 2, skal advokaten anlægge sagen imod nævnet. Sagsanlæg har i disse tilfælde opsættende virkning.

Efter bestemmelsen i *stk. 1, 2. pkt.*, kan landsretten stadfæste, ophæve eller ændre advokatnævnets afgørelser efter § 147 c. Bestemmelsen medfører, at domstolene – i modsætning til hvad der gælder efter retsplejeloven i dag – kan foretage en udtømmende prøvelse af advokatnævnets afgørelser, såvel med hensyn til, hvorvidt en advokat har tilsidesat en pligt, herunder handlet i strid med god advokatskik, som med hensyn til valget og udmålingen af selve sanktionen.

Til § 147 e.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* kan afgørelser om frakendelse af retten til at drive advokatvirksomhed m.v. indbringes for landsretten, der kan foretage en udtømmende prøvelse af advokatnævnets afgørelse. På grund af foranstaltningernes indgribende karakter foreslås det i overensstemmelse med de principper, der ligger til grund for reglerne om rettighedsnægtelse i straffelovens § 78 og anden nyere lovgivning om frakendelse af rettigheder, at advokaten ikke selv behøver anlægge sagen, men blot kræve, at afgørelsen forelægges landsretten, hvorefter justitsministeriet skal anlægge sagen. Fremsætter advokaten begæring om fri proces over for retten, har han krav herpå, hvis de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, er opfyldt.

Ifølge bestemmelsen i *stk. 3* har begæring om sagsanlæg opsættende virkning, men landsretten kan i de tilfælde, hvor advokaten er frakendt retten til at udøve advokatvirksomhed, udelukke den pågældende fra at udøve virksomheden, indtil sagen er endeligt afgjort.

Til § 147 f.